

Paulo Coelho

Portobello Cadisi

ÇEVİRİ: CELÂL ÜSTER

CAN

PAULO COELHO

Portobello
Cadisí

A bruxa de Portobello, Paulo Coelho

© 2006, Paulo Coelho

© 2007, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.

(Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2007

7. basım: Ocak 2015, İstanbul

Bu kitabın 7. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Archivo Idee

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi,

Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-0879-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

PAULO COELHO

Portobello Cadısı

ROMAN

Çeviri
Celâl Üster

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı* ile dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 18 ülkede 30 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011) ve *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çok-satar listelerinde yer aldı. 170 ülkede, 80 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 165 milyona ulaştı. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>On Bir Dakika</i> , 2004
<i>Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Zâhir</i> , 2005
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Hac</i> , 2006
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Şeytan ve Genç Kadın</i> , 2001	<i>Brida</i> , 2010
<i>Işığın Savaşçısının Elkitabı</i> , 2003	<i>Elif</i> , 2011
	<i>Akra'da Bulunan Elyazması</i> , 2012

S.F.X. için,
gittiği her yere ışık saçan,
gittiği her yeri ısıtan bir güneş,
ufuklarının ötesinde düşünen
herkes için örnek biriydi.

Ey, günaha girmeden gebe kalan Meryem,
senden yardım isteyenler için dua et.

Âmin

Hiç kimse kandil yakıp onu gizli yere
ya da tahıl ölçeğinin altına koymaz.
Tersine, içeri girenler ışığı görsünler,
diye onu kandilliğe koyar.

LUKA 11:33

Bu sözleri, çalışma masamı terk edip en sonunda onlar için seçtiğim kaderi izlemeden önce alışılmış, kılı kırk yararcasına araştırılmış, gerçek bir hikâye anlatan bir yaşamöyküsünün temeli olarak kullanmayı düşünmüştüm onları. Ama bana yardımcı olacağı düşüncesiyle okuduğum birçok yaşamöyküsünde gördüm ki, yaşamöyküsü yazarının konusuna yaklaşımı, ister istemez araştırmasının sonuçlarını da etkiliyor. Okura kendi düşüncelerimi dayatmak değil de, Portobello Cadısı'nın öyküsünü ana kahramanlarının gözünden anlatmak istediğim için, doğrudan bir yaşamöyküsü yazmaktan hemen vazgeçtim ve en iyisinin insanların bana anlattıklarını kâğıda dökmekle yetinmek olacağına karar verdim.

Heron Ryan, kırk dört yaşında, gazeteci

Kim, lambayı yaktıktan sonra onu kapının ardına gizler ki? Işığın amacı daha çok ışık yaratmak, insanların gözlerini açmak, çevremizdeki mucizeleri aydınlığa çıkarmaktır.

Kim sahip olduğu en önemli şeyi, sevgiyi feda eder ki?
Kim hayallerini, onları yok edebileceklerin ellerine teslim eder ki.

Athena'dan başka hiç kimse.

Athena'nın ölümünden uzun bir süre sonra, eski öğretmeni kendisiyle birlikte İskoçya'nın Prestonpans kasabasına gitmemi istedi. Kasaba yönetimi, ertesi ay kaldırılacak olan bazı eski feodal ayrıcalıklardan yararlanarak, on altıncı ve on yedinci yüzyıllarda büyücülük yaptıkları gerekçesiyle idam edilmiş seksen bir kişiyi –ve kedilerini– bağışlamaya karar vermişti.

Prestoungrange ve Dolphinstoun Baronlar Mahkemesi'nin resmî kadın sözcüsüne göre, “Suçlu bulunan kişilerin çoğu, hayalî ‘kanıt’lara dayanılarak mahkûm edilmişti; başka bir deyişle, aleyhte tanıklık edenler birtakım kötü ruhların varlığını hissettiklerini ya da birtakım cinlerin seslerini duyduklarını açıklamışlardı.”

Şimdi burada, Engizisyon'un vahşetinden, işkence odalarından, göğü tutan kin ve nefret ateşlerinden tüm ayrıntılarıyla söz etmenin bir yararı yok; ama Edda, Prestonpans'e doğru yol aldığımız sırada, kasabanın gösterdiği bu yüce gönüllülükte kabul edilemez bir şey olduğunu söylemişti birkaç kez. Kasaba ile Prestoungrange ve Dolphinstoun On Dördüncü Baronu, vahşice idam edilmiş olan insanları “bağışlıyorlardı”.

“Yirmi birinci yüzyıla geldik, ama o masum insanları öldürmüş olan gerçek canilerin torunları, kendilerinde hâlâ bağışlama hakkı bulabiliyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Heron?”

Anlıyordum. Yeni bir cadı avı başlıyordu sanki. Silah bu kez kızgın demir değil, alaycılık ve baskıydı. Kendinde bir yeti keşfeden ve yetenekleriyle böbürlenip duran kişilere genellikle güvenilmez. Böylelerinin kocaları, karıları, babaları ya da çocukları, herkes, onlarla övünç duymak şöyle dursun, ailelerinin gülünç düşeceği korkusuyla bu konunun hiç açılmaması için ellerinden geleni yaparlar.

Athena'yla tanışmadan, böylesi tüm yetilerin, insanların çaresizliğini onursuzca kötüye kullanmaktan başka bir şey olmadığını sanıyordum. Vampirlerle ilgili bir belgesel çekmek için Transilvanya'ya yaptığım yolculuk da, insanların ne kadar kolay aldatıldıklarını kanıtlamanın bir yoluydu. Bazı boş inançlar, ne kadar saçma görünürlerse görünsünler, insanoğlunun düş gücüne yerleşip kalır ve insanlar tarafından fazla düşünülmeden sık sık kullanılırlar. Dracula'nın, turistlerin kendilerini özel bir yerdeymiş gibi hissetmelerini sağlamak için yeniden düzenlenmiş olan şatosuna gittiğimde, yanıma gelen bir devlet görevlisi, film BBC'de gösterildiği zaman "anamlı" (onun sözü) bir armağan alacağımı söylemeye çalışmıştı. O görevliye göre, Dracula efsanesinin yayılmasına yardımcı olduğum için cömert bir ödülü hak etmiştim. Rehberlerden biri, ziyaretçi sayısının her yıl arttığını söylemiş, sonra da şatonun adının geçmesinin bile işe yarayacağını, şatonun bütünüyle düzmece, Vlad Dracula'nın da efsaneyle hiçbir ilgisi bulunmayan tarihsel bir kişilik olduğunu, bütün bunları oraları hiç görmemiş hayali geniş bir İrlandalının (Editörün notu: Bram Stoker) uydurduğunu anlatan bir programın bile yararı dokunacağını eklemişti.

İşte o zaman, gerçekler konusunda ne kadar katı olursam olayım, yalana istemeden de olsa katkıda bulunduğumu; senaryomla efsaneyi yıkmayı amaçlasam da, insanların inanmak istediklerine inandıklarını; rehberin haklı olduğunu, eninde sonunda efsanenin biraz daha yaygınlık kazanmasına yardımcı olacağımı anlamıştım.

Yolculuk ve araştırmalarım için epey para harcamış olmama karşın, projemden hemen vazgeçtim.

Yine de Transilvanya yolculuğum, hayatımda derin bir iz bırakacaktı; çünkü Athena'yla orada tanıştım. Annesinin izini bulmaya çalışıyordu. Kader –gizemli, amansız Kader– bizi sıradan bir otelin daha da sıradan lobisinde buluşturdu. Kendisine Edda denmesinden hoşlanan Deidre'yle ilk konuşmasına tanık oldum. Kendi hayatımı seyrediyormuşum, gibi izledim. Yüreğim, benim dün-

yamdan olmayan bir kadın tarafından baştan çıkarılmamak için boş yere direniyordu. Mantık yenik düştüğünde, boyun eğmekten ve âşık olduğumu kabullenmekten başka çarem kalmamıştı.

O aşk, o güne kadar hayalimden bile geçmemiş şeyleri –ayınlar, ruh göçleri, translar– görmemi sağlayacaktı. Aşkın gözümü kör ettiğini düşünerek her şeyden kuşku duydum ama kuşku beni köreltmek şöyle dursun, varlığını bile kabul edemeyeceğim okyanuslara yöneltti. Aynı güç, zor zamanlarda, gazeteci dostlarımın alaycılığına karşı koymamı, Athena ve yaptıkları hakkında yazmamı sağladı. Athena öldü; artık tek istediğim gördüklerimi ve öğrendiklerimi unutmak, ama o aşk ölmediği için o güç de ölmedi. O dünyayı ancak Athena’yla el eleyken gezip keşfedebilirdim.

Oraları onun bahçeleri, onun ırmakları, onun dağlarıydı. Artık o yok ya, her şeyin bir an önce eskisi gibi olmasını istiyorum. Çalışmalarımı daha çok trafik sorunları, İngiltere’nin dış politikası ve vergi konularına yönelteceğim. Artık yeniden büyü âleminin kurnazca bir hile olduğunu, insanların boş inançlara saplandıklarını, bilimin açıklayamadığı hiçbir şeyin var olma hakkı olmadığını düşünmek istiyorum.

Portobello’daki toplantılar çığrından çıkmaya başladığında, yaptıklarını sabahlara kadar tartışıp duruyorduk; ama şimdi düşünüyorum da, beni dinlemediğine memnunum galiba. Çok sevdiğimiz birini yitirdiğimiz zaman duyduğumuz derin acının biricik avuntusu, en iyisinin bu olduğunu umut etmek belki de.

Artık hiç kuşku yok: Athena’nın, şu yaşadığımız dünyanın cehennemine düşeceğine, çekip gitmesinden daha iyisi olamazdı. Ona “Portobello Cadısı” adının takılmasına yol açan olaylardan sonra asla huzur bulamayacaktı. Geri kalan hayatı, kendi düşleriyle bu dünyanın ortak gerçekliği arasındaki acımasız çatışmalarla geçecekti. Onu tanıdığım kadarıyla, sonuna kadar savaşıcak, tüm gücünü ve yaşama sevincini kimsenin, ama hiç kimsenin

inanmaya hazır olmadığı bir şeyi boşu boşuna kanıtlamaya çabalayarak tüketecekti.

Kimbilir, onun ölümü arayışı, belki de deniz kazasına uğrayan birinin bir ada aramasına benziyordu. Kimbilir kaç kez, gecenin geç saatlerinde metro istasyonlarında soyguncuların çıkagelmelerini beklemiştir boş yere. Kimbilir kaç kez, Londra'nın en tehlikeli mahallelerinde boş yere bir katil aramış, belki de kendinden çok güçlü adamları boş yere kışkırtmaya çalışmıştır.

Ta ki, kendini vahşice öldürtmeyi başarıncaya kadar. Peki, o zaman, hayatımızdaki en önemli şeylerin bir anda yok olup gittiğini görmenin acısından kaçımız kurtulacağız? Yalnızca bizim için çok önemli olan insanlardan değil, düşüncelerimiz ve düşlerimizden de söz ediyorum. Bir gün, bir hafta, birkaç yıl daha dayanabiliriz, ama eninde sonunda yitirmeye yazgılıyız. Bedenimiz sağ kalır ama ruhumuz er geç ölümcül darbeyi yer. En kusursuz cinayet budur; yaşama sevincimizi kimlerin öldürdüğünü, bunu hangi güdüyle yaptıklarını, suçluların nerede bulunacağını bilemeyiz.

O adsız sansız suçlular yaptıklarının farkında mıdır acaba? Kuşkuluyum, çünkü onlar da –mutsuz, kibirli, düşkün ve güçlü olanlar– kendi yarattıkları gerçekliğin kurbanıdırlar.

Athena'nın dünyasını anlamazlar, anlayabilecek yetileri yoktur. Evet, Athena'nın dünyası, en iyisi bunu böyle düşünmek. Ben gelip geçici biriydim o dünyada, orada bulunmak, bana tanınmış bir ayrıcalıktı; hani kendini olağanüstü güzellikte bir konakta bulursun, orada nefis yemekler yersin, ama bu öylesine bir şölendir, konak bir başkasınıdır, yiyecekler bir başkası tarafından satın alınmıştır, en sonunda ışıklar söndürülecek, konağın sahipleri yatıp uyuyacak, uşaklar odalarına dönecekler; sen de kendini yeniden sokakta bulacak, bir taksi ya da otobüse atlayıp gündelik hayatının sıradanlığına geri döneceksindir, bunun farkındasındır; ben de böyle bir konumdaydım işte. Artık yavaş yavaş bunu böyle kabul ediyorum.

Artık yalnızca görebildiğimiz, dokunabildiğimiz ve

açıklayabildiğimiz şeylerin bir anlam taşıdığı o dünyaya artık geri dönüyorum; belki de bir parçam geri dönüyor demek daha doğru. Aşırı hız yüzünden kesilen trafik cezalarının, banka veznelerinde tartışan, durmadan havaların ısınmasından ya da soğumasından yakınan insanların dünyasına, korku filmlerine, Formula I yarışlarına geri dönmek istiyorum. Ömrümün geri kalan günlerinde yaşamak zorunda kalacağım evren bu işte. Evlenip çocuk sahibi olacağım ve geçmiş, uzaklarda kalmış bir anı olacak; o zaman kendi kendime şunu soracağım: Nasıl bu kadar kör olabildim? Nasıl bu kadar saf olabildim?

Yine biliyorum ki, geceleri bir başka yanım, şimdi önümde duran sigara paketi ve cin kadehi kadar gerçek şeylerle bağlantı halinde boşlukta geziniyor olacak. Ruhum, Athena'nın ruhuyla dans edecek; uyurken onunla olacağım; kan ter içinde uyanarak mutfağa gidip bir bardak su içeceğim. Hayaletlerle savaşmak için gerçeklikle en küçük bir ilgisi olmayan silahlar kullanmak gerektiğini anlayacağım. İşte o zaman, ninemin öğüdüne uyarak rüyayın sonunu kesip atmak için başucumdaki konsola açık bir makas bırakacağım.

Ertesi gün, makasa belki de pişmanlıkla bakacağım; ama ya bu dünyada yaşamaya yeniden ayak uyduracağım ya da çıldırmayı göze alacağım.

Andrea McCain, otuz iki yaşında, tiyatro oyuncusu

“Kimse kimseyi yönlendiremez. Bütün ilişkilerde iki taraf da ne yaptığını bilir, sonradan taraflardan biri kullandığından yakınsa bile.”

Athena hep böyle derdi, ama kendisi hiçbir zaman öyle davranmadı, çünkü duygularımı biraz olsun göz önüne almadan kullandı ve yönlendirdi beni. Şu anda büyüden konuşuyor olmamız, bu suçlamayı daha da ciddi kılıyor; ne de olsa öğretmenimdi, kutsal sırları aktarmayı, aslında hepimizde var olan o bilinmeyen gücü uyandırmayı üstlenmişti. O yabancı denize atıldığımızda, bize yol gösterenlere körü körüne güveniriz; çünkü bizden daha fazla bildiklerine inanırız.

İnanırız da, bizden daha fazla bilmediklerine kalıbımı basarım. Ne Athena, ne Edda, ne de onlar aracılığıyla tanıdığım insanlar. Öğretirken öğrendiğini söylemişti bana; ilk başta inanmadım ama sonradan, belki de doğrudur, dedim kendi kendime. Bizi korunmasız bırakmak ve çekiciliğine teslim olmamızı sağlamak için başvurduğu yollardan biri olduğunu fark ettim.

Ruhsal bir serüvene atılmış olan insanlar düşünmez, yalnızca sonuç isterler. Kendilerini, adsız sansız yığınlardan güçlü ve üstün hissetmek isterler. Özel olmak isterler.

Athena, başkalarının duygularıyla tehlikeli bir biçimde oynuyordu. Anladığım kadarıyla, bir ara Lisieux'ü Azize Thérèse'e¹ derin bir hayranlık duymuştu. Katolik inancıyla bir ilgim olduğu söylenemez ama duyduğum kadarıyla Thérèse'in Tanrı'yla mistik ve fiziksel bir birlik yaşadığına inanılıyordu. Athena bir keresinde, kendisinin de benzer bir kaderi paylaşmak istediğini söylemişti. Eh, bu durumda, bir manastıra kapanması, hayatını Tanrı'ya ibadete ya da yoksullara hizmete adanması gerekirdi. Böylesi, hem bu dünya için çok daha hayırlı olurdu, hem de insanları müzik ve ritüellerle kendilerinden geçirterek en iyi ve en kötü halleriyle yüz yüze getirmesinden çok daha az tehlikeli.

1. Asıl adı Marie-Françoise-Thérèse Martin olan Azize Thérèse (1873-1897), Karmelit tarikatına bağlı bir Fransız rahibeydi. Kendi yazılarından derlenen *Histoire d'une âme*'in (Bir Ruhun Öyküsü) 1898'de yayımlanması, Thérèse'e ölümünden sonra ün kazandırdı. Lisieux'de gömüldüğü yer bir hac merkezi haline geldi ve adına aynı yerde bir bazilika inşa edildi. (Ç.N.)

Gerçi ilk karşılaşmamızda pek bir şey söylemedim ama hayatımın anlamını aradığım sıralar buldum onu. Athena'nın böyle konularla pek ilgilenmediğini daha en başta anlamalıyım; o yaşamak, dans etmek, sevişmek, gezmek, herkesi çevresine toplayarak ne kadar akıllı, ne kadar hünerli olduğunu göstermek, komşularını kışkırtmak –tüm bunlara her zaman ruhani bir perdah çekmeye çalışsa da–, içimizde cismani olan ne varsa ortaya dökmek istiyordu.

Ne zaman buluşsak ister bir büyü töreni düzenleyelim ister yalnızca bir içki içelim, onun gücünün farkındaydım. Nerdeyse dokunabileceğim kadar somut bir gücü bu. İlk başlarda, ondan büyüleniyor, onun gibi olmak istiyordum. Ama bir gün bir barda otururken cinsellikle ilgili “Üçüncü Ayın”den söz açtı. Hem de sevgilimin önünde. Gerekçe olarak da, bana bir şey öğrettiğini ileri sürdü. Ama bana sorarsanız, gerçek amacı sevdiğim adamı baştan çıkarmaktı.

Ve çıkardı da.

Gerçi bu dünyadan öte dünyaya göç etmiş insanlar hakkında kötü konuşmamalı, ne var ki Athena bana değil, kendi yararına kullandığı, insanlığın iyiliğine yönlendirmesi gerekirken kendi ruh aydınlanması için yararlandığı tüm güçlere hesap vermeli.

En kötüsü de, onun o karşı koyamadığı teşhirciliği olmasaydı, birlikte başladığımız her şey gerçekten yolunda gidebilirdi. Aklını başına toplasaydı, bize verilen görevi yerine getiriyor olacaktık şimdi. Ama kendini kontrol edemedi; gerçeği parmağında oynatabileceğini, karşısına çıkan tüm engelleri ayartıcı güçlerini kullanarak alt edebileceğini sandı.

Sonuç? Yalnız başıma kaldım. Gel gör ki, işi yarım bırakamam; zaman zaman kendimi çok güçsüz, çoğu zaman da çok kötü hissetsem de sonuna kadar sürdürmek zorundayım.

Hayatının böyle sona ermiş olması beni şaşırtmadı, çünkü Athena her zaman tehlikeyle oynadı. Dışadönük

kişilerin içedönük kişilerden daha mutsuz oldukları, bunu gidermek için de sürekli olarak ne kadar mutlu, hayatla ne kadar barışık olduklarını kendilerine kanıtlamaya çalıştıkları söylenir. Bu, en azından Athena için tamamen doğru.

Athena, herkesi mıknaş gibi kendine çektiğinin farkındaydı; kendisini seven herkese acı çektirdi.

Ben dahil.

Deidre O’Neill, otuz yedi yaşında, Doktor Edda, diye biliniyor

Bir gün tanımadığımız bir erkek telefon ederse pek az konuşmasına, pek bir şey dememesine, özel bir şey söylememesine karşın ender rastladığımız bir ilgi gösterirse, o gece onunla pekâlâ yatağa girebilir, hatta âşık olduğumuza bile sanabiliriz. Biz kadınlar böyleyizdir, bir terslik yok bunda; kendini sevgiye kolayca açmak kadının doğasında vardır.

Beni, on dokuz yaşındayken Yüce Ana’yla ilk kez yüz yüze getiren de böyle bir sevgiydi. Athena, dans ederken ilk kez vecde geldiğinde aynı yaşıydı. Ama tek ortak yanımda da buydu: ergin olma yaşımız.

Öteki yönlerimiz birbirinden tamamıyla çok farklıydı; özellikle başkalarına davranışımız açısından apayrı, bambaşka insanlardık. Öğretmeni olarak derinlerdeki ruhunu arayışında ona yardımcı olmak için her zaman elimden geleni yaptım. Arkadaşı olarak da –gerçi arkadaşlık duygularımızın karşılıklı olduğundan o kadar emin değilim– dünyanın onun harekete geçirmek istediği türden dönüşümlere hiç de hazır olmadığı konusunda uyar-

maya çalıştım onu. Alabildiğine özgür davranmasına ve yüreğinin isteklerinin ardından gitmesine izin vermeye razı oluncaya kadar kaç gece sabahlara kadar uyumadığımı hatırlıyorum.

Onun en büyük sorunu, yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir yirmi ikinci yüzyıl kadını olması ve bu gerçeği hiç gizlememesiydi. Bir bedel ödedi mi? Kuşkusuz, ödedi. Ama coşkuyla taşan gerçek benliğini bastırmaya kalksaydı, çok daha büyük bir bedel ödeyecekti. Durmadan, “Başkaları ne der,” diye kaygılanan, sürekli olarak, “Şu işleri bir halledeyim, ondan sonra kendimi bütünüyle hayallerime adayacağım,” deyip duran, ama bir yandan da, “Koşullar bir türlü elvermiyor,” diye yakınan kırgın ve mutsuz biri olacaktı.

Herkes en yetkin öğretmeni arar ama öğrettikleri ne kadar yüce olursa olsun öğretmenler de bizim gibi insan. Birçokları bunu kolay kolay kabullenemiyor. Öğretmeni dersle; ritüeli vecdle; simgeyi aktaranı, simgenin kendisiyle karıştırmamalı. Gelenek, bizim yaşam güçleriyle karşılaşmamızla bağıntılıdır, karşılaşmamızı sağlayanlarla değil. Ama bizler zayıfız. Yüce Ana’dan bize yol göstericiler göndermesini bekleriz; o ise izlememiz gereken yolun işaretlerini gönderir yalnızca.

Özgürlüğün özlemini çekecekleri yerde, kendilerine bir çoban arayanlara acımak gerekir! Herkes üstün güçle karşılaşabilir ama üstün güç, sorumluluğu başkalarına bırakanlara uzak düşer. Bu dünyada geçirdiğimiz zaman kutsaldır, her ânı bir şölen gibi yaşamamız gerekir.

Bunun önemi tümenden unutuldu. Artık dinsel bayramlar bile plaja, parka ya da kayak yapmaya gitmenin bir vesilesi oldu çıktı. Artık ritüeller yok. Sıradan işler, en küçük bir kutsallık edinemiyor. Yaptığımız yemeğe sevgimizi katmamız gerekirken yemek yaparken kaybettiğimiz zamana yanıyoruz. İş yaparken becerilerimizi zevk almak ve Yüce Ana’nın gücünü yaygınlaştırmak için kullanmamız gerekirken çalışmanın, Tanrı’nın bir laneti olduğunu düşünüyoruz.

Paulo Coelho

Portobello Cadısı

Kendimize karşı içten olma cesaretini nasıl ediniriz,
kim olduğumuzdan her zaman emin olmasak da?

Paulo Coelho, *Portobello Cadısı*'nda işte bu sorunun yanıtını arar. Elinizdeki kitap, Athena adlı gizemli bir kadının ruhsal ve duygusal yolculuğunun öyküsüdür.

"İnsanlar bir gerçeklik yaratıyorlar, sonra da kendi yarattıkları gerçekliğin kurbanı oluyorlar. Athena işte buna başkaldırdı ve bedelini ağır ödedi."

Heron Ryan, gazeteci

"Athena, duygularıma hiç aldırmandan kullandı ve yönlendirdi beni. Öğretmenimdi, kutsal sırları aktarmayı, aslında hepimizde var olan o bilinmeyen gücü uyandırmayı üstlenmişti. O yabancı denize atıldığımızda, bize yol gösterenlere körü körüne güveniriz, çünkü bizden daha fazla bildiklerine inanırız."

Andrea McCain, tiyatro oyuncusu

"Athena'nın en büyük sorunu, XXI. yüzyılda yaşayan bir XXII. yüzyıl kadını olması ve bu gerçeği hiç gizlememesiydi. Bir bedel ödedi mi? Kuşkusuz, ödedi. Ama coşkuyla taşan gerçek benliğini bastırsaydı, çok daha büyük bir bedel ödeyecekti."

Deidre O'Neill, Edda diye biliniyor

Kapak resmi: ARTEM EFİMOV

ISBN 978-975-07-0879-4

9 789750 708794